

 HARLEQUIN®
A woman with curly brown hair and blue eyes, wearing a red velvet dress with white lace and a necklace, is holding a white lace cloth with pink lips printed on it. She is sitting in a room with a clock and a statue in the background.

JALOO LINE ROMAN

*Obtlik mæng
süuge lordiga*

Margaret McPhee

Margaret McPhee
Dicing with the Dangerous Lord
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Margaret McPhee
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M12284114
ISBN 978-9949-25-654-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

See lugu jätkab sealt, kus „Maskiga kättemaksuingel” lõpetas. Kuigi ma kujutasin tumedasilmset lord Linwoodi eelmistes raamatutes üsna kurja mehena, arvasin, et nüüd on aeg ka temal kangelane olla. Kangelanna leidmine oli keerulisem – kuni mu silme ette ilmus seksikas, madalast seisusest, ent kuulus preili Fox. Teadsin kohe, et temast saab Linwoodile nende ohtlikus mängus vääriline vastane.

Nii ongi teie ees Venetia ja Linwoodi armumise lugu. Loodan südamest, et see teile meeldib.

Mulle meeldib kuulda lugejate tagasisidet: www.margaret-mcphree.co.uk.

*Minu suurele pisiõele Andreale –
ohtralt vürtsiteri, sest tean, et need meeldivad sulle!*

Esimene peatükk

*Kuninglik teater, Covent Garden, London
November 1810*

Covent Gardenis asuvas kuninglikus teatris oli äsja lõppenud Shakespeare'i „Nagu teile meeldib” ning aplaus oli kõrvulukustav isegi pärast seda, kui raske punane eesriie oli Londoni populaarseima näitlejanna publiku eest varjanud.

Preili Venetia Fox naeratas ning embas lavalt lahkudes oma sõbrannat ja kolleegi. „Nad seisavad ikka veel püsti, Alice.”

„Ma ei suuda seda uskuda! See on imeline! Ma pole iial varem kogenud niisugust vastuvõttu.” Alice Sweetly silmad olid suured nagu tõllarattad. Erutus muutis tema pehme laulva iiri aktsendi tugevamaks.

Venetia naeris. „Küll sa sellega ära harjud.”

„Kas sa arvad, et seda juhtub veel?”

Venetia naeratas oma protežeele ja noogutas.

„Sul oli õigus. Elu ei saa enam paremaks minna.”

Venetia soontes pulbitses seesama eufooria, mis säras vastu Alice'i näolt. Erinevalt teatrisaali särast ja glamuurist

olid lavatagused koridorid kitsad, kõledad ja päevi näinud, kuid see ei rikkunud naiste tuju.

Alice jäi nende ühise väikse garderoobi ukse taga kõhkleva ja tõstis pilgu Venetiale. „Täna sind, Venetia. Selle eest, et sa mind aitasid. Et veensid härra Kemble’it mind koos sinuga lavale laskma. Täna sind kõige eest.”

„Ma teadsin, et sinust saab täht.” Venetia embas Alice’it uuesti. „Pärast vastuvõttu lähme tähistama.”

„Kindlasti alles pärast vastuvõttu,” nõustus Alice. „Näed, ma olen juba peaaegu professionaal, just nii nagu sa mulle õpetasid.”

Venetia naeris ja tema südant täitis rõõm selle üle, kui palju oli Alice viimase aastaga arenenud. Alice’i nägu peegeldas enesekindlust, -austust ja erutust. Garderoobiust avades oli Venetial oli tunne, justkui heljunuks ta pilvedel.

Ta astus naeratades üle läve ja märkas laual vedelevat roosikimpu. Naeratus kadus Venetia näolt ja hea tuju oli kui peoga pühitud.

Alice sädistas muutust märkamata edasi ja rooside nägemisest lõi tema nägu veel rohkem särama. „Keegi pingutab täna õhtul küll kõigest väest. Hiilis teistest ette.” Ta puudutas sõrmega keskmist roosi. „Ja see erineb tavapärasest kimbust. Mis sa arvad, kummale meist see mõeldud on?”

Venetia teadis vastust, ilma et oleks pidanud lugema väikest valget kaarti, mis oli pistetud roosivarsi ümbritseva pruuni paberi vahele. Seal oli kaksteist pehmet ja samest tumepunast roosi ning nende keskel ilutses valge roos, just nagu Robert oli öelnud. See oli sõnum, mida Venetia oli viimased paar nädalat oodanud. Möödunud oli juba nii

palju aega, et ta oli peaaegu unustanud, mida oli nõustunud tegema. Peaaegu.

Venetia võttis valge kaardi, millele oli musta tindiga kritseldatud.

„Näib, et sul on uus austaja. Ja ta pole isegi oma nime-tähti alla kirjutanud.” Alice kergitas üllatunult kulme. „Väga salapärane.”

Salapäraga polnud seal midagi pistmist. Venetia sun-dis end naeratama, kuid naeratus oli tema huulil puine. Ta lasi silmadel üle kaardi käia ja luges valju häälega ette sõnad, mis olid sinna kirjutatud eksimatult tuttava käe-kirjaga. *Täna õhtul.*

„Kõlab põnevalt,” ütles Alice. „Kes ta on?”

„Mul pole õrna aimugi,” valetas Venetia ja viskas kaardi lauale, justkui poleks see talle midagi tähendanud.

„See ajab Hawicki ja Devlini kindlasti tagajalgadele,” sõnas Alice. „Hawick arvab, et oled tal peos.”

„Sellisel juhul Hawick eksib.” Venetia ei lasknud endaga manipuleerida.

„Kas sa kaldud siis Devlini poole?” Sõbra silmis oli ulakas sära.

„Alice!”

„Ma ju ainult norin!” Alice naeratas. „Aga kui hertsog ja vikont minu pärast kakleksid, mängiksin ma väga raskesti kättesaadavat.”

„Parem on teenida omaenese raha kui anda end rikka mehe meelevalda,” vastas Venetia, kuid ei pidanud rikka mehe all silmas Hawicki hertsogit ega vikont Devlinit ning orjastatud naise all ei mõelnud ta sugugi ennast.

Venetia rebis mõtted minevikult lahti ja keskendus ees ootavale õhtule...